

ЭСТАФЕТА

ПРЫГОЖЫХ СПРАУ

Урач пажылы, хударлы, аб па-
янацку рухавы, ус-
міхаецца краем
губ. Ён задаволе-
ны, маладая жан-
чына прыкметна
папярэўляе.
Аношнія лабаратор-
ныя аналізы зусім
задавальняюць,
з'яўся апетыт.
І вось ужо
другі дзень тэмпе-
ратура нармальна-
я.

Урач падсунуў
крэсла бліжэй да
ложкі хворай, пры-
сёў, жартуе:

— Ну, Людэвічэ, ты ўжо малай-
чына, хутка твайце пайдзеш.
Толькі не забывай, першы ва-
мне, старому. А пакуль што...

Урач сядзіць доўга, гутарыць,
раўняе. Два тыдні назад у Людмілу
Папурнай было
сур'ёзнае абста-
рэнне хваробы,
нават давялося
тармаваць класі-
фікацыю ў балы-
сты, затым — хірур-
гічныя — хірур-
гічныя, і вось ко-
жны вечар пача-
ла работу ў паліклі-
ніцы № 3 урач
Александр Дзі-
мітрыйвіч Горбач спішаецца сю-
ды, на ўскрайку горада, у пас-
лядкі «Новы свет», дзе добра і кі-
ламетры ад свайго кватэры. Ся-
шэцця, хоць рабочы дзень, у
Александра Дзімітрыйвіча даўно
 скончаўся і ён можа быць пачы-
сцю, адпачывае, зазначае самай
успешнай працай... Але не сядзіць
яму дама.

Ад Людмілы Папурнай стары
урач ідзе ў кватэру дыспетчара
прыстані Міхала Паддубскага, па
дарожэ заходзіць у аптэку, бірэ
лаўства. Дыспетчар надойна па-
ражыў прыступ вострага мізіта,
ціпер ён дома на білетні.

— Што? Папурны прасіць? —
шуміць ён у дзвярах. — Ніхкі
папурні! Без курэння, не па-
кіраюць і не марноўня, а хутэй
надаюць.

Урач зняў пальто.

— А вы ўсё жартуеце, до-
ктар, — ціха гаворыць хворы.

— Які там жарты, — напукне
на сябе ўрач грозны выгляд, —
вось каб не даўся без справы,

прыйсць табе даве кіжкіны
уласнай бібліятэкі: адна аб шко-
дзе курэння, другая — аб шкодзе
алкаголю. — А сам смалецца. —
Набіраюся розуму.

Урач старанна выслухоўвае
хворца, пытае ў жонкі Паддубска-
га:

— А як там мае бабункі?
Бабункі — гэта Агаф'я Волка-
ва і Ганна Белячкова, што жывуць
таксама ў пасёлку «Новы свет», —
ім амаль па 80 год.

Агаф'я Волкава сустракае ўра-
ча з удзячнасцю:

— Заходзіце, доктар, жадаю
госцем будзеце. А хворых у нас,
дзякуй богу, няма. Няма калі
хварэць.

— Вось і добра, што няма.

Пяць сем'яў наведваў стары
урач за гэты вечар. І ў кожнай
кватэры яго прымаў як свайго
няважэка.

Ва ўсіх дамах пасёлка «Новы
свет», дзе налічваецца 107 жы-
жыццё. Шмат гадоў назад яму да-
важ было ўдзячнасцю кіраўні-
цтва медыцыны — фар-
малізм. Там, дзе
пачынаецца фар-
малізм, там знікае
урач. Як самых
злых ворагаў, па-
важыўшы фар-
малізм, кезішчыны
і бяздушнасці. Га-
тыя словы запо-
мніў Александр
Дзімітрыйвіч на ўсё
жыццё. Шмат гадоў назад яму да-
важ было ўдзячнасцю кіраўні-
цтва медыцыны — фар-
малізм. Там, дзе
пачынаецца фар-
малізм, там знікае
урач. Як самых
злых ворагаў, па-
важыўшы фар-
малізм, кезішчыны
і бяздушнасці. Га-
тыя словы запо-
мніў Александр
Дзімітрыйвіч на ўсё
жыццё.

Словы сказаны даўно, звыш 35
год назад, у студэнцкіх Аляксан-
дра Дзімітрыйвіча. У 1927 го-
дзе ён скончыў медыцынскі фа-
культэт Беларускай універсітэ-
та, а словы аб тым, што фармалізм,
кезішчыны і бяздушнасць — тры
зыхілы ворагі медыка, стаў яго
дэвізам на ўсё жыццё.

Александр Дзімітрыйвіч вядзе
дзёнік, у які запісвае кожнае
наведанне сваіх падпаечных. У
дзёніку ўжо 107 запісаў, і мя-
жэннікам наш расказ пра хат-
ня ўрача адным з гэтых запісаў:

«У самі Шпак усё здарова. У
самі Буднікі — таксама. Пад-
дубскі і Валокін адчуваюць сабе
наможа лепш, вост што значыць
адмоўца ад курэння і алкаголю.
Людміла Папурная малайчына,
а словы аб тым, што фармалізм,
кезішчыны і бяздушнасць — тры
зыхілы ворагі медыка, стаў яго
дэвізам на ўсё жыццё.

Тэтыя словы сказаў Александр
Дзімітрыйвіч востым месцам на-
зад на адным з сходаў меды-
цынскіх работнікаў горада Ба-
бруйска. А праз колькі дзён ён

роў, ён, стары ўрач, — жадаю
госця. Хто ж ён? Удзячны ўрач?
Не! Ён ўрач станцыі недалёка
дэлегатом. Ніхкі яго сюды не
выклікалі. А. Д. Горбач прыйшоў
сюды па падказку сэрца.

«Грамадскі хатні ўрач. У ад-
дзеле кадраў Міністэрства аховы
здароўя не лічыць такіх адзі-
нкі ў шэрагах. Пакуль іх
лічыць мала, і працягваюць яны толькі
не дабраўшыся пачаць, як
Александр Дзімітрыйвіч. Але іх
уважэнні, што колькасць іх будзе
усё больш павялічвацца, што на
урачэ-энтузіаста з Бабруйска зноў-
дэдаць шмат паспяховых.

Кожнаму медыку добра вядо-
ма, што хворыя ледзя папярэ-
дзіць, чым лячыць. Але да гэта-
га часу існуе парадокс, што ўрач
прыходзіць да хворца толькі па
выкліку. А калі ён ўрач прыходзіць
сам без усяго выкліку, і не да
хворца, а да здаровага чалавека?
Зноўдэдаць такіх скептыкі і ліку
медыцынскіх работнікаў, якія
скажуць: у нас часу мала, здаро-
ваму чалавеку мы не патрэбны.

— Не, нам трэба хадзіць да
здоровых і рабіць усё магчымае
для таго, каб у кожным доме, у
кожнай сем'і паставіць першы-
х захвораных. Давяецца ў не-
рабочы час становіцца грамадскімі
хатнімі ўрачамі.

Гэтыя словы сказаў Александр
Дзімітрыйвіч востым месцам на-
зад на адным з сходаў меды-
цынскіх работнікаў горада Ба-
бруйска. А праз колькі дзён ён

роў, ён, стары ўрач, — жадаю
госця. Хто ж ён? Удзячны ўрач?
Не! Ён ўрач станцыі недалёка
дэлегатом. Ніхкі яго сюды не
выклікалі. А. Д. Горбач прыйшоў
сюды па падказку сэрца.

«Грамадскі хатні ўрач. У ад-
дзеле кадраў Міністэрства аховы
здароўя не лічыць такіх адзі-
нкі ў шэрагах. Пакуль іх
лічыць мала, і працягваюць яны толькі
не дабраўшыся пачаць, як
Александр Дзімітрыйвіч. Але іх
уважэнні, што колькасць іх будзе
усё больш павялічвацца, што на
урачэ-энтузіаста з Бабруйска зноў-
дэдаць шмат паспяховых.

Кожнаму медыку добра вядо-
ма, што хворыя ледзя папярэ-
дзіць, чым лячыць. Але да гэта-
га часу існуе парадокс, што ўрач
прыходзіць да хворца толькі па
выкліку. А калі ён ўрач прыходзіць
сам без усяго выкліку, і не да
хворца, а да здаровага чалавека?
Зноўдэдаць такіх скептыкі і ліку
медыцынскіх работнікаў, якія
скажуць: у нас часу мала, здаро-
ваму чалавеку мы не патрэбны.

— Не, нам трэба хадзіць да
здоровых і рабіць усё магчымае
для таго, каб у кожным доме, у
кожнай сем'і паставіць першы-
х захвораных. Давяецца ў не-
рабочы час становіцца грамадскімі
хатнімі ўрачамі.

Гэтыя словы сказаў Александр
Дзімітрыйвіч востым месцам на-
зад на адным з сходаў меды-
цынскіх работнікаў горада Ба-
бруйска. А праз колькі дзён ён

роў, ён, стары ўрач, — жадаю
госця. Хто ж ён? Удзячны ўрач?
Не! Ён ўрач станцыі недалёка
дэлегатом. Ніхкі яго сюды не
выклікалі. А. Д. Горбач прыйшоў
сюды па падказку сэрца.

«Грамадскі хатні ўрач. У ад-
дзеле кадраў Міністэрства аховы
здароўя не лічыць такіх адзі-
нкі ў шэрагах. Пакуль іх
лічыць мала, і працягваюць яны толькі
не дабраўшыся пачаць, як
Александр Дзімітрыйвіч. Але іх
уважэнні, што колькасць іх будзе
усё больш павялічвацца, што на
урачэ-энтузіаста з Бабруйска зноў-
дэдаць шмат паспяховых.

Кожнаму медыку добра вядо-
ма, што хворыя ледзя папярэ-
дзіць, чым лячыць. Але да гэта-
га часу існуе парадокс, што ўрач
прыходзіць да хворца толькі па
выкліку. А калі ён ўрач прыходзіць
сам без усяго выкліку, і не да
хворца, а да здаровага чалавека?
Зноўдэдаць такіх скептыкі і ліку
медыцынскіх работнікаў, якія
скажуць: у нас часу мала, здаро-
ваму чалавеку мы не патрэбны.

— Не, нам трэба хадзіць да
здоровых і рабіць усё магчымае
для таго, каб у кожным доме, у
кожнай сем'і паставіць першы-
х захвораных. Давяецца ў не-
рабочы час становіцца грамадскімі
хатнімі ўрачамі.

Гэтыя словы сказаў Александр
Дзімітрыйвіч востым месцам на-
зад на адным з сходаў меды-
цынскіх работнікаў горада Ба-
бруйска. А праз колькі дзён ён

роў, ён, стары ўрач, — жадаю
госця. Хто ж ён? Удзячны ўрач?
Не! Ён ўрач станцыі недалёка
дэлегатом. Ніхкі яго сюды не
выклікалі. А. Д. Горбач прыйшоў
сюды па падказку сэрца.

«Грамадскі хатні ўрач. У ад-
дзеле кадраў Міністэрства аховы
здароўя не лічыць такіх адзі-
нкі ў шэрагах. Пакуль іх
лічыць мала, і працягваюць яны толькі
не дабраўшыся пачаць, як
Александр Дзімітрыйвіч. Але іх
уважэнні, што колькасць іх будзе
усё больш павялічвацца, што на
урачэ-энтузіаста з Бабруйска зноў-
дэдаць шмат паспяховых.

Кожнаму медыку добра вядо-
ма, што хворыя ледзя папярэ-
дзіць, чым лячыць. Але да гэта-
га часу існуе парадокс, што ўрач
прыходзіць да хворца толькі па
выкліку. А калі ён ўрач прыходзіць
сам без усяго выкліку, і не да
хворца, а да здаровага чалавека?
Зноўдэдаць такіх скептыкі і ліку
медыцынскіх работнікаў, якія
скажуць: у нас часу мала, здаро-
ваму чалавеку мы не патрэбны.

— Не, нам трэба хадзіць да
здоровых і рабіць усё магчымае
для таго, каб у кожным доме, у
кожнай сем'і паставіць першы-
х захвораных. Давяецца ў не-
рабочы час становіцца грамадскімі
хатнімі ўрачамі.

Гэтыя словы сказаў Александр
Дзімітрыйвіч востым месцам на-
зад на адным з сходаў меды-
цынскіх работнікаў горада Ба-
бруйска. А праз колькі дзён ён

роў, ён, стары ўрач, — жадаю
госця. Хто ж ён? Удзячны ўрач?
Не! Ён ўрач станцыі недалёка
дэлегатом. Ніхкі яго сюды не
выклікалі. А. Д. Горбач прыйшоў
сюды па падказку сэрца.

«Грамадскі хатні ўрач. У ад-
дзеле кадраў Міністэрства аховы
здароўя не лічыць такіх адзі-
нкі ў шэрагах. Пакуль іх
лічыць мала, і працягваюць яны толькі
не дабраўшыся пачаць, як
Александр Дзімітрыйвіч. Але іх
уважэнні, што колькасць іх будзе
усё больш павялічвацца, што на
урачэ-энтузіаста з Бабруйска зноў-
дэдаць шмат паспяховых.

Кожнаму медыку добра вядо-
ма, што хворыя ледзя папярэ-
дзіць, чым лячыць. Але да гэта-
га часу існуе парадокс, што ўрач
прыходзіць да хворца толькі па
выкліку. А калі ён ўрач прыходзіць
сам без усяго выкліку, і не да
хворца, а да здаровага чалавека?
Зноўдэдаць такіх скептыкі і ліку
медыцынскіх работнікаў, якія
скажуць: у нас часу мала, здаро-
ваму чалавеку мы не патрэбны.

— Не, нам трэба хадзіць да
здоровых і рабіць усё магчымае
для таго, каб у кожным доме, у
кожнай сем'і паставіць першы-
х захвораных. Давяецца ў не-
рабочы час становіцца грамадскімі
хатнімі ўрачамі.

ПРАЎДЗІВАЕ І БАНАЛЬНАЕ

Гавораць, што рэцэнзент
паўнень у за-
атры перш за ўсё глядзіць
на сцэну. Там ён убачыць
усё, аб чым яму трэба напісаць.
Аднак бярэ на сябе смеласць
сцвярджаць, што часам не менш
карысна прыглядацца ў паў-
змокру локці ці балкона ў вочы
тых, хто прыйшоў пацікавіцца,
якое жыццё адкрываецца перад
імі на сцэнічных падмостках, пра
што раскажэ яму акцёры і
аўтары. Па блыску вачэй, ціха-
му смеху, па шумным адабра-
нкі ці асуджэнні іншы раз мож-
на здагадацца аб прысудзе ўсёй
працы творчага калектыву. Маг-
чыма, я не так напісала, але пра
спектакль «Чалавек за бортам»
імя ЛКСМБ, які цалер, калі ён
не адрываў позірку ад сцэны.
Мне ж лашчанава: я трыпаў
на паказ п'есы маладога бела-
рускага драматурга Я. Пасава ў
гэтым тэатры, калі зала яшчэ
была перапоўнена школьнікамі.
І п'еса — пра іх, пра вучняў ста-
роўшых класаў.

У зале было вельмі шумна:
гледзчыны гукалі, голасна
абураліся, крыўдзіліся, сумавалі
і — маўчалі. Вось гэтыя маў-
чанне, цішыня ў зале прымуша-
ла мяне некалькі разоў і пра-
тае, што напісаў Я. Пасава, і
пра тое, што іграюць акцёры
камсамольскага тэатра. Не п'еса
і спектакль — гэта зусім не
адно і тое ж.

Скажу шчыра: твор маладога
драматурга на сцэне выклікае
большае ўражанне, чым на па-
перы, успрымаецца больш змя-
стоўна і хваляюча. Хоць звы-
клі і верна тое, што дрэўная
п'еса не можа быць асновай
добрага спектакля, аднак та-
раўнае жыццё нязрэна ўно-
сць у тэатратарычныя сцвяр-
джэнні.

Чалавек за бортам — адзін.
Яму крыху больш, як пяці-
наццаць год. Душа ў яго давер-
ліва і адкрыта ўсёму, што здаецца
добрам. А добрым, часам, пры-
кідваецца і зло. Дзяўчына тра-
піла ў павуцінне, якім прыгні-
тавалі яе сексанта-баптысты.
Зусім малады чалавек у на-
шы дні аказаўся сапраўды «за
бортам» вайскага жыцця. Аўтар
і тэатр пераконава паказваць,
што пмы такіх абставінах і раў-
надушылі да Галі яе сяброў-
кіны і не магло быць. І Наташа
Шчарбакова, якая пастаянна

на шчасце, Я. Пасава добра
прабавіў, што сам ён, як кажуць,
«схаваўся за кулісы». Драма-
тург не спыняе і не перабірае
герояў, не гаворыць замест іх.
Бадай, гэтыя вартасці п'есы і
дапамагла маладым акцёрам і
актрысам з захваленнем і непа-
радысна школьнікаў вырашчыць
памянёную вышэй нескладаную
задачу. Перш за ўсё яны на
сцэне — сапраўды вельмі мала-
дыя. Ім верыць. Іх наўнясць і
даверлівасць, імненне аразу-
меш, што такое жыццё з усімі
яго складанасцямі і супярэчна-
сцямі, дэспічальны водгук у тлі-
дэспічальны тэмні і шматлікіх
тэатр прымушае і юных гледа-
чоў задумвацца, любіць і непа-
дзіць. Рэжысёр і выканаўцы
ствараюць літоўны чалавечы
характар там, дзе ў драматур-
га намячаны рысы іх, прымуша-
юць верыць, што сапраўды Дзі-
ма, Таня, Наташа, Зіна і Валод-
дзя ўсё ж маглі даволіцца Галі
Паўлавай часова аказвацца «за
бортам».

Асабліва удалымі атрымаліся
вобразы тых, хто таямніча «вы-
ратаваў» Галю. Гэта — закар-
чаныя баптысты стары Швай-
ко і яго жонка Пелагея. Тэатр за-

служавы артыст Літоўскай ССР
А. Логінаў і артыстка З. Кур-
дэвіч падзяляюць досвед раз-
заву з драматургам і рэжысёрам.
Іскалагічна перакональна
якая іх прагна пагоня за тымі
слабымі, «забудзенымі» душа-
мі, якія патрэбныя сцэне. Без
усялякага падрэзання, тонка
малюе А. Логінаў п'ёмую сілу,
якая спадчына калечыць юную
душу, і проста-такі скульптур-
на «лепіць» з Галі Паўлавай
«мучаніцу» і «верную дачку
Хрыста».

Перад Р. Семічавай рэжысё-
ра паставіла, здавалася б, зусім
некачэную задачу: каб стаць
Галія Паўлавай, ёй трэба было
забыць, што яна... артыстка на
сцэне. Астанія партнёры Р. Се-
мічавай добра, а захваленнем і
непаспадасцю, але ўсё ж ігра-
юць на тэатры п'есы. Трэба па-
давацца Ю. Арыньскаму за
руліваю і ўдзельваю педагогі-
чную работу з артыстамі Л. Зель-
скай (Наташа), І. Пасковай
(Таня), Р. Мірскім (Валодзя),
Т. Царохнай (Зіна), бо ў іх
ігры, што вельмі важна, няма
той вонкавай скаваласці, з якой
яшчэ іграюць у нас у тэатрах
падлеткаў, і зноўдэдаць на-
туральна нягарабнасць і аргані-
чна «арыстасці», уласціва
«пераломнаму ўзросту». Усё гэта
падаецца са сцэны вельмі
малаўлічна, я б сказаў, арты-
стычна. Затое Р. Семічава па-
важна была сыграць і іграе зусім
непрыкметную дзяўчыну,
звычайную, такую, якую мно-
гія тэатры імкнуцца перама-
таваць: бяда і памылкі спасцігаюць
не толькі тых, у каго яркі, бойкі
характар. «За бортам» можа
аказвацца і вельмі сціплы, ціхі,
«звычайны» чалавек.

За Галія — Семічавай сачыць
з хваляваннем. Артыстка пера-
конава нас, што ў непрыкметнай
дзяўчыне была глыбока і не-
справядліва паранена душа. Та-
му так часта з'яўляецца ў не-
вадах смутак, так нугучна і па-
корліва гучыць голас, так без-
дапаможна апушчаны плечы,
такія бязвольныя жэсты. Стары
Швайко, які сцвярдзіў, пільна
прымае ўсё гэта куды раней,
і зацікаўлена абмірае Галю і
спрачае аб спектаклі «Чала-
век за бортам». Спрачалася з
завялічым у горад маскоўскім
тэатрарам, з аўтарам, рэ-
жысёрам, з тымі гледачамі, якія
прыходзіць за кулісы, каб вы-
казаць сваю думку. Розныя бы-
лі аргументы, але ўсё радалава,
што тэатр зацікавіўся сапраў-
ным дзівам таго кахання, пра
якое мы ніколі не гаворым, а
трымаюць і надзей і кожнае ча-
вечы разумны і моцны.

Вось там і варты было ставіць
п'есу Я. Пасава, у многім неда-
снаваную, але патрэбную і тэат-
ру, і гледачу. Наступная, му-
сць, будзе больш перакональ-
ная і мастацкі спыла.

Борыс БУРАН.

наша «визуа» гумарам і
прывабнасцю, абліччам,
дык можна лічыць, што
поспех п'есы амаль за-
беспечаны.

Аднак у сапраўднасці

Творы пісьменнікаў Ул. Карпа-
ва і Т. Хадкевіча карыстаюцца па-
пулярнасцю ў шырокай чытацкай
дзімлі ў сувязі з п'ецэсцэпсцэ-
дзімлі для нараджэння і адна-
чачым заслугі ў развіцці белару-
скай літаратуры. Уважам Пра-
дзіма Вярхоўнага Савета БССР
Ул. Карпава і Т. Хадкевіча ўзнаго-
рданы Ганаровымі граматамі Вяр-
хоўнага Савета Беларускай ССР.

Творы пісьменнікаў Ул. Карпа-
ва і Т. Хадкевіча карыстаюцца па-
пулярнасцю ў шырокай чытацкай
дзімлі ў сувязі з п'ецэсцэпсцэ-
дзімлі для нараджэння і адна-
чачым заслугі ў развіцці белару-
скай літаратуры. Уважам Пра-
дзіма Вярхоўнага Савета БССР
Ул. Карпава і Т. Хадкевіча ўзнаго-
рданы Ганаровымі граматамі Вяр-
хоўнага Савета Беларускай ССР.

Творы пісьменнікаў Ул. Карпа-
ва і Т. Хадкевіча карыстаюцца па-
пулярнасцю ў шырокай чытацкай
дзімлі ў сувязі з п'ецэсцэпсцэ-
дзімлі для нараджэння і адна-
чачым заслугі ў развіцці белару-
скай літаратуры. Уважам Пра-
дзіма Вярхоўнага Савета БССР
Ул. Карпава і Т. Хадкевіча ўзнаго-
рданы Ганаровымі граматамі Вяр-
хоўнага Савета Беларускай ССР.

Творы пісьменнікаў Ул. Карпа-
ва і Т. Хадкевіча карыстаюцца па-
пулярнасцю ў шырокай чытацкай
дзімлі ў сувязі з п'ецэсцэпсцэ-
дзімлі для нараджэння і адна-
чачым заслугі ў развіцці белару-
скай літаратуры. Уважам Пра-
дзіма Вярхоўнага Савета БССР
Ул. Карпава і Т. Хадкевіча ўзнаго-
рданы Ганаровымі граматамі Вяр-
хоўнага Савета Беларускай ССР.

Творы пісьменнікаў Ул. Карпа-
ва і Т. Хадкевіча карыстаюцца па-
пулярнасцю ў шырокай чытацкай
дзімлі ў сувязі з п'ецэсцэпсцэ-
дзімлі для нараджэння і адна-
чачым заслугі ў развіцці белару-
скай літаратуры. Уважам Пра-
дзіма Вярхоўнага Савета БССР
Ул. Карпава і Т. Хадкевіча ўзнаго-
рданы Ганаровымі граматамі Вяр-
хоўнага Савета Беларускай ССР.

Творы пісьменнікаў Ул. Карпа-
ва і Т. Хадкевіча карыстаюцца па-
пулярнасцю ў шырокай чытацкай
дзімлі ў сувязі з п'ецэсцэпсцэ-
дзімлі для нараджэння і адна-
чачым заслугі ў развіцці белару-
скай літаратуры. Уважам Пра-
дзіма Вярхоўнага Савета БССР
Ул. Карпава і Т. Хадкевіча ўзнаго-
рданы Ганаровымі граматамі Вяр-
хоўнага Савета Беларускай ССР.

КАЗКА БЕЛАВЕЖЫ

Глядач зачараваны від-
вішчам. Малаўлічныя карціны
свайой мінуўшчыны дапаўняюцца
выразным дыктарскім тэкстам:

«Суровыя вятры гісторыі
прашумелі над Белай вежай.
Тут на заходнім фарысе на-
шай краіны на працягу семі
вякоў не раз адбываліся жорст-
кія баі з інішчымі захопні-
камі. І сёння, як вартаны, стаіць
яна на подступах да векавечных
лясоў Беларускай пушчы —
гэтага пудоўнага кутка нашай
Радзімы, аб якім народ складае
песні і казкі».

Так пачынаецца кі-
нанарыс «Казка Бе-
лавежы», выпушчаны
нядаўна на экраны
Мінскай студыі наву-
кова-папулярных і хра-
ніцельна-дакументаль-
ных фільмаў. Аўтар
сцэнарыя і дыктарска-
га вершаванага тэксту
паэт Міхась Калачыні-
скі. Рэжысёр-аператар
і. Вейняровіч і
В. Шаталаў. Гукале-
ратар Ул. Усцінечка.

Узыходзіць сонца.
Дзеці абзораць грыбы.
Дзяўчынка пачынае
чытаць казку, і яе
асотушны гурт малы-
шоў — простых, ха-

рошых, такіх, якіх мы бачым
шодзённа ў жыцці.
Сонце ідзе, куды ні глянеш —
Дроні ў лясным тумане.
Разбулды птушчыны хор.

На галінах чуюцца радасны
сней. А вось аб'ектыў кінаапа-
раты знайшоў птушак у траве,
на наменках іла разлучіў. Заду-
менна паглядзеў бусел а шыр-
чэзнага гнязда на вершніцы.
Буселыня выцігнулі раскрытыя
дзібы. Увайце збурі і алені
аб'ядаюць лісціцы. І раптам:

І фанэны і дзён
Сігналы ў хміжыні.
У пушчы перапаляе. Загарэў-
ся лес. Страшныя лясныя пошны
ліжуч пачаўца, а вось ужо па-
жар пераключыў на дравы.

Дзеся дзеся лес гарыць.
То збуріла ўсё лісца.
Рэжысёр хітры.
Добры военны востом
Падпаліла лес кругом.

Пажар знішчае. Жыццё ве-
лічнай пушчы сперажэ «гаспа-
дар лясой і рэк, друг прыроды»
— чалавек...
У злыніны зацукну дзеці пра-
дзімаюць слухаць казку:
з Камінічнай Белай вежы
Сіг шукае ў блызнях.
А наўжо такай шпэ-
Сонца з пясняй славіць міры

І аўтар сцэнарыя і рэжысёр-
аператар знайшлі казач-
ную форму для праўдзівага па-
казу аднаго з чароўных куткоў
Беларусі — Беларускай пу-
шчы. У казачна-нарыс шмат па-
знавальнага, глыбока асэнсавана-
га і цікавага.

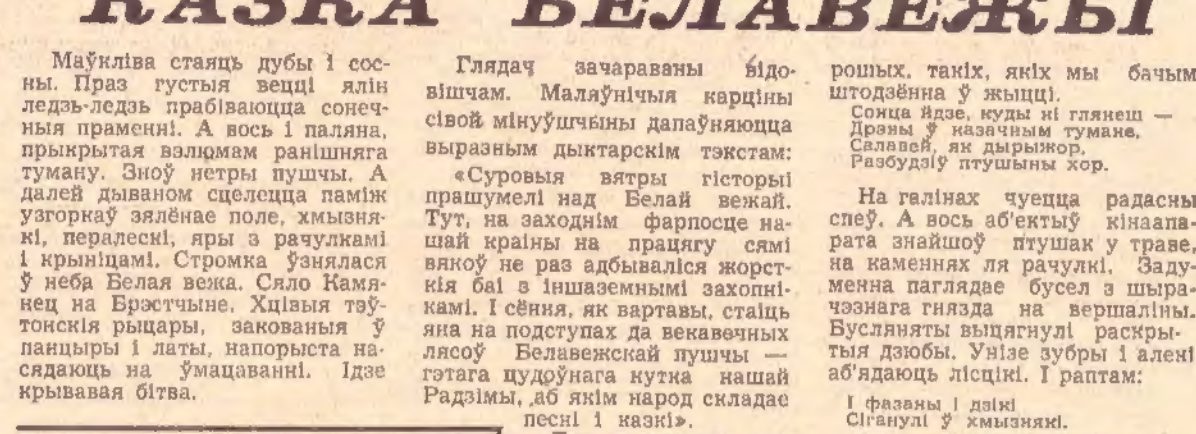
Чудоўна дарогі, сад у квец-
ні, прыдарожная скульптура, ве-
лічныя пейзажы паду і лясных
адзіноч пацікаюць незабытае
ўражанне ў гледачы. Міжвольна
спрыскае слова падобныя людзям,
чыя працавітыя рукі паднеслі
такі мастацкі падарунак кіна-
гледачу.

С. ШУШКЕВІЧ.

Сцэна са спектакля «Чалавек за бортам».

Фота В. ГЕРМАНА. (БЕЛТА).

людзей. А няма таму, што павяжаюцца вырашаюцца важнейшыя пытанні сельскагаспадарчай вытворчасці, нематэрыялізавана праводзіцца арганізатарская і палітычная работа сярод калгаснікаў, слаба займаюцца ўкараненнем перадавога вопыту. І адразу зразумелымі стаюць выліскі, наўпачастую, што быццё ў калгасе «Чырвоная Беларусь»

3

